

Flickan i baren. Del 21

Hon log och såg självsäker ut. Vore det igår skulle jag ha gormat något om alla år tillsammans och allt jag har gjort för dig, eller så skulle jag ha slagit ihjäl dig direkt! Men efter vad fru Boman har berättat är du en sann vardagshjälte.

Handlarens fru tittade på en generad make och en förgråten flicka, som just slutade kramas, men ännu stod intill varandra. Mia tog försiktigt ett par steg ifrån handlaren när hon förstod att det var hans fru som klev in i butiken.

- Hur är det med dig, flicka lilla? sa hon och tog några tveksamma steg mot Mia.
- Jag har aldrig träffat en så fin man, som din. Du är väl hans fru?
- Ja. Det har inte jag heller. Och det har bara blivit bättre med åren. Men man vet ju aldrig med karlar. Jag minns ju åtskilligt från dem jag var ung.
- Man vet nog inte så noga med kvinnor heller.

Så fick handlaren en kram av sin fru. Kort och rutinerat. En liten puss. Han drog en lättnadens suck. Fru Boman kan relationer. Vad hade hon sagt egentligen? De ögonblicksbilder som hans fru hade fått i samband med att Mia räddades, kunde vara nog så svåra att förklara i en affektladdad situation, men att någon annan – fru Boman – skulle klara av att ge saken sin rätta valör. Det trodde han knappast! Att hon kunde bereda väg. Ja. Men gå hela vägen, det hade han inte räknat med.

Förvåningen lyste i handlarens ansikte. Han fru hade roligt åt hans obefogat dåliga samvete, och tyckte det var roligt att se honom med hans förvirrade mimik, så hon kommenterade inte det utan vände sig mot Mia. Ytterligare en gång sa hon:

- Hur är det med dig, flicka lilla?
- Ganska bra, faktiskt. Fast jag fattar inte varför. Det kan ju inte hålla i längden.
- Vadå?
- Jo, jag höll lite i kassan när din man var hos fru Boman och gjorde några morgonärenden. Men för det är jag ju inte utbildad kassörska! Och så den förbannade alkoholen! Och alla andra privata bekymmer som jag har. Jag är ju på sin höjd en halv människa! Man kan inte lita på mig!
- Det fru Boman berättade var något helt annat. Hon ska be dig om ursäkt, nästa gång ni träffas! Hon var frän och elak och när hon efteråt tänkte igenom saken, så tyckte hon du uppträdde långt mera sakligt än hon hade förväntat sig. Ännu mera ångrade hon sig sedan min man sökte upp henne och berättade hur allt låg till.
- Kanske det beror på all skit jag har fått höra av mina kunder. Att jag tål förnedring. Jag tar in det och blir ledsen, men skäller aldrig tillbaka. Du vet väl att jag har varit hora? Jag tänkte på pengarna jag tjänade, men det kompenserade aldrig förnedringen.
- Stackars flicka. Det gläder mig att du säger 'har varit'. Hur kommer det sig att du hamnade i det träsket?
- Det började nog med en ensamhetskänsla. Och sedan incest med mammas halvbror så jag fick en dotter. Jag halvsov när det hände, och skäms över att jag inte tyckte illa om det. Men gubben hatar jag! Sedan blev mamma av med jobbet och själv blev jag aldrig något. Och mamma började dricka, och räkningarna började

bli liggande. Hon bjöd mig på vin också. Jag skämdes för henne och mig själv, och ville hålla allt hemligt. För att skaffa pengar så kom också den här tanken. Sedan kom det brev från kronofogden, och då gjorde jag allvar av det. Sedan tappade jag kontrollen över det mesta. Det hade jag inte räknat med.

- Det där lät väldigt inövat. Överdriver du inte nu?

- Knappast. Jag har precis ställt mig samma fråga själv. Som du. Alldeles nyss, så det blev en liten sannsaga av det.

- Jag har en passagerare i bilen som nog också vill veta och höra det. Särskilt det där med 'har varit'.

- Ska man inte blicka framåt?

- Absolut. Gå ut och gör det!

-

Efter detta började butiken fyllas med kunder, så samtalet avbröts och handlaren och hans fru hamnade i sina normala yrkesroller. Innan de uppslukades av dessa så sa frun att Mia kunde gå ut till bilen som stod på den reserverade p-platsen utanför. I den satt en passagerare. Mia anade att ödet skulle sammanföra henne med Laban, och visst var det så.

När Laban fick syn på Mia gick han genast ur bilen och när Mia kom springandes fick han en bamsekram och kramades lika mycket tillbaka. Mia kunde inte hejda tårarna nu heller, men fick inga ord över sina läppar. Inte han heller. Nu kysstes de för andra gången. Första gången var det tveksamt. Nu kändes allt väldigt äkta. De höll på länge. Så några ord

- Vi skulle blicka framåt, sa dom i butiken.

- Det har jag gjort hela veckan.

- All skit som hänger i svansen då?

- I min svans hänger ingenting. Bor du i den där stugan nu också?

- Ja. Den ligger 300 meter härifrån.

- Vad väntar vi på?

De halvsprang, hand i hand, de cirka 300 meter det var till stugan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkänt med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten